

CORNELIU LIVANU

POEMELE ÎNTÂLNIRII CU
MIRELE CERESC

Poezii

Ediție îngrijită
de Ticu Leontescu

VOLUMUL 9

ÎNTÂLNIREA DIN VĂZDUH

NOTĂ

preluată din recenzia volumului de poezii „Poemele așteptării”

Prin toate volumele scrise și publicate, Corneliu Livanu se dezvăluie pe sine ca un poet format, matur, cu un stil propriu inconfundabil, dovedind o vastă lectură și cultură biblică și nu numai, experiență și îndemânare în scrisul cizelat, purtător de har și mesaj divin, evanghelic. Oricine citește poeziile sale devine mai frumos în omul interior, mai bogat, mai viguros în credință. Ultimele două volume, care urmează a fi publicate, *Poemele așteptării* și *Întâlnirea din văzduh*, reiau la un alt nivel, la o altă vârstă duhovnicească, în reverberație simfonică, variațiuni pe aceleași teme de mai înainte, dovedind că cele spuse în vremea începuturilor sunt lucruri mari și importante și de aceea, le privește nu dinspre răsărit, ci dinspre apus, preventiv, spre neuitare și perpetuă aducere-aminte, perseverență și statornicie în credință alături de Domnul și Biserica Sa – *stâlpul și temelie adevărului, lumina lumii și sarea pământului*. Și în aceste volume târzii, precum două coșuri pline cu roade din grădina Edenului lăuntric, poetul cu presimțiri de străjer profetic pe metereze, cheamă la o așteptare activă, priveghindă, nu ațipire lăncezindă, în vederea revenirii Domnului, precum și a întâlnirii cu El, culminând cu Nunta Mielului. Închei, subliniind cronicile editorului și poetului Constantin Moisa, care a analizat competent și inspirat opera poetică a lui Corneliu Livanu. Iată un fragment: „...gândul lui sfredelitor caută cuvinte-esență, metafore-program, cu o puternică încărcătură emoțională, a căror «discreție» te oprește la culoarea roșie a semaforului.”

Ticu Leontescu
Chișoda, 18.09.2018

O PREFATĂ NEOBIȘNITĂ

Să vorbim despre lucruri pe care nu le-am văzut niciodată, într-adevăr, este un lucru neobișnuit. În cazul acesta vorbim doar prin credință, în urma auzirii Cuvântului. Apostolul Pavel citând, sau mai degrabă parafrazând textul biblic din Isaia 64:4, scrie Bisericii din Corint, despre ceea ce a văzut în ceruri, următoarele cuvinte: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” (1 Corinteni 2:9)

Imaginați-vă că i-ați cere unui orb să descrie frumusețea și gloria soarelui. El nu va fi în stare să facă acest lucru decât dacă altcineva, să presupunem un astronom, l-ar fi instruit în prealabil cu privire la astrul zilei, făcând legătura și cu căldura pe care orbul o simte, dar nu știe de unde vine. Între lucrurile pământesti și cele cerești există totdeauna o diferență uriașă, ca diferența dintre o omidă și un fluture care zboară liber prin atmosferă.

Referindu-se la misiunea sa limitată, Ioan Botezătorul spunea, comparându-se cu Domnul Isus: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez. Cel ce vine din cer este mai presus de toți; cel ce este de pe pământ, este pământesc și vorbește ca de pe pământ. Cel ce vine din Cer este mai presus de toți.” (Ioan 3:30-31) În ceea ce depinde de noi trebuie să urmăm exemplul smereniei lui Ioan Botezătorul. Pentru noi ca oameni născuți din nou, ce aparțin Împărăției lui Dumnezeu, în măsura în care Persoana Domnului Isus este pe tronul inimii ca Mântuitor și Domn, eul este detronat și anihilat cu desăvârșire.

Numai harul divin, prin Duhul Sfânt, ne poate revela lucrurile veșniciei, dacă avem acea calitate de „prunci spirituali” pentru

care mulțumea Tatălui, Domnul Isus în rugăciune: „Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, Te laud, pentru că așa ai găsit Tu cu cale!” (Matei 11:25–26) Până la întâlnirea din văzduh, care este primul cer al planetei noastre, Domnul Isus ne așteaptă în salonul inimii în fiecare dimineață. Să nu-L dezamăgim lipsind de la părtașia de care ne face parte Tatăl ceresc, potrivit textului biblic din 1 Corinteni 1:9: „Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat la părtașia cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru.” Sub presiunea activităților zilnice și a vitezei cu care se derulează mersul acestei lumii trecătoare de multe ori suntem mai preocupați de pământ decât de cer. Să discernem, în lumina Duhului Sfânt, tot ceea ce este trecător de ceea ce este veșnic. Omul nostru lăuntric are nevoie, pentru o creștere spirituală normală, de Cuvântul lui Dumnezeu și de rugăciune. Robii păcatului sunt „în Egipt”, creștinii firești purtați încolo și înapoi de vânturile lumii rătăcesc „prin pustiu” către un Canaan în care nu mai reușesc să ajungă prin puterea lor, iar adevărații creștini duhovnicești sunt „în Canaanul” păcii, bucuriei și neprihăririi prin Duhul Sfânt. În ce privește structura volumului de poezii „**Întâlnirea din văzduh**” am căutat în Biblie familia de referință folosită de Dumnezeu pe firul roșu al planului Său de mântuire, care au în centru întruparea Fiului, prin poporul Israel: **Avraam și Sara, Isaac și Rebeca, Iosif și Asnat, Moise și Sefora, Iosif și Maria** (Iosif doar ca tată legal al lui Isus, deoarece Isus este conceput în fecioara Maria prin Duhul Sfânt). L-am eliminat din această listă pe Iacov, care a avut două soții.

Ultimele două secțiuni tratează tema universală a nunții, ca unire dintre soț și soție: prima este un model pământesc și se referă la **Nunta din Cana**, unde Domnul Isus a participat ca Invitat de onoare; a doua este un model ceresc unic și irepetabil, și se referă la **Nunta Mielului**.

Nu mai este mult până la venirea Domnului Isus când, „nu vom lua-o înaintea celor adormiți”. „Căci însuși Domnul, („Isaacul nostru ceresc”; n.n.), cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care

vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă, dar, unii pe alții cu aceste cuvinte.” (1 Tesaloniceni 5:16–18) Duhul Sfânt administrează această mângâiere, în vremea de dinaintea venirii secrete a Mirelui ceresc, pentru Biserica Sa, prin creștinii veghetori, rugativi și care se iubesc unii pe alții după modelul și porunca Mântuitorului.

Fie ca versurile din prezentul volum de poezii, „**Întâlnirea din văzduh**”, să slujească acest scop al mângâierii sfinților lui Dumnezeu care nu oboresc în așteptarea Mirelui ceresc. Ultima rugăciune a Duhului Sfânt din Biblie, mai precis din Apocalipsa lui Ioan, sună astfel: „**Amin! Vino, Doamne Isuse!**” (**Apocalipsa 22:20b**) Glasul prea iubitei regelui Solomon, care simbolizează Biserica lui Hristos, îl cheamă pe Mire în rugăciune, prin următoarele cuvinte: „Până la răcoarea zilei și până la lungirea umbrelor, întoarce-te!... Iubitule, sari, ca o căprioară sau ca puiul de cerb, peste munții ce ne despart!” (Cântarea cântărilor 2:17)

Pastor Corneliu Livanu
26 iulie 2018
București

AVRAAM ȘI SARA

Dumnezeu a zis lui Avraam:

„Să nu mai chemi Sarai pe nevasta ta Sarai;
ci numele ei să fie Sara. Eu o voi binecuvânta,
și îți voi da un fiu din ea; da, o voi binecuvânta,
și ea va fi mama unor neamuri întregi;
chiar împărați de noroade vor ieși din ea.”
(Geneza 17:15–16)

AVRAAM ȘI SARA

Cei doi soți în care Domnul păcii Și-a ascuns comoara,-
Care vin cam de departe, sunt prin har, Avraam și Sara.
Ei au fost chemați la planul izbăvirilor depline
Ca să-L nască pe Mesia, Cel ce în curând revine.

Niciun patriarh nu este ca Avraam tare-n credință.
Chiar și-atunci când mijlocește este plin de umilință.
Dumnezeu din cer trimite îngerii în vechea Sodomă.
Stăruința lui e vie, n-a intrat nicicum în comă.

Sara este-ascultătoare, cu credință-n Dumnezeu.
Lui Avraam ea îi vorbește și îi spune: „Domnul meu!”
Un exemplu de iubire, de respect cum se cuvine,
Pot să vadă azi în Sara și soțiile creștine.

Dumnezeu a dat o Lege pentru soț, pentru soție.
Însă lumea o respinge ca fiind o grea robie.
Prin păcat ispititorul a distrus orice făptură.
Toți avem acum nevoie să ne-ntoarcem la Scriptură.

Între soți nu este pace, niciun fel de fericire,
Dacă n-au în a lor casă decât foc și răzvrătire.
Pentru soțul plin de sarcini care-o face pe rebelul
Nu-i niciun model pe lume cum a fost pe cruce Mielul.

Ce iubire devotată este-a lui Isus jertfire
Pentru soții ce cad pradă chiar la prima ispitire!
În această lume crudă când ne-apasă greu povara
Strălucit este modelul cel trăit de-Avraam și Sara.

Să ne-ntoarcem la credința ce-o avură patriarhii
Care ni L-au dat pe Domnul și prin El pe toți monarhii.
Omenirea e bolnavă de mândrie și orgolii
Celui Sfânt când Îi sfacează și chiar Îi omoară solii.

În familii nu e pace... Cine este cel mai mare?!...
Diavolul pe toți îi minte și îi duce la pierzare.
N-au rușine și nici frică, nu-L cunosc pe Creatorul
Ce și azi prin lume-i caută prin Isus Mântuitorul.

Dar Cel care e Stăpânul dincolo de sori și stele
Îmi cunoaște frământarea și dorința vieții mele.
Când mă-ndrept în rugăciune și pe deal coboară seara
Domnul îmi vorbește mie: „Du-te la Avraam și Sara.

Ei sunt soți aleși de Mine. Eu i-am binecuvântat
Și le-am dăruit Sămânța, Fiul lor mult așteptat.”
Cred și eu promisiunea cea primită de-Avraam
Și primesc în duh deodată pacea ca pe-un sfânt balsam.

*

Soților ce n-aveți pace nici în casă, nici în duh,
Vă gândiți mai pe-ndelete la-ntâlnirea din văzduh!
Când Isus o să revie vom uita orice dureri
Și vom merge sus în Țara cu eterne mângâieri.

Și-i vom întâlni pe Sara și pe-Avraam prea-fericiți
Și prin Fiul lor Yeșhua vom trăi în veci uniți.
Vom vedea în slavă totul, nu va fi niciun mister.
Nu va fi nici despărțire și nici lacrimi sus în cer.

SLUJIREA DIN CORTUL LUI AVRAAM

Într-o zi mai către seară, când căldura contenea,
La Avraam în cort veniră soli cerești pe câte-o stea.
Sara a sărit deodată să-i primească cu grăbire.
Iar Avraam, lăsându-și lucrul, era calm și blând din fire.

Să-și primească musafirii s-a plecat 'nainte lor:
„Doamne, dacă e posibil, intră-n casa mea cu dor!
Avem apă și mâncare, și odihnă din destul.
Mă smeresc cât pot de tare, niciodată nu-s fudul.

Iată pomu-acesta este primitor cu frunze multe.
Iar nevasta mea e Sara și ea are să m-asculte.
Pâinea noastră este bună din făina cea aleasă.
Deci, intrați cât mai degrabă în smerita noastră casă.

Și vițelul cel mai tânăr l-a adus Avraam pe vatră.
Ca să-l pregătească Sara îl tăie atunci pe-o piatră.
Sluga din bucătărie l-a gătit atât de iute.
Au adus și unt și lapte și la urmă niște fructe.

Cu vițelul copt în flăcări au stat oaspeții la masă.
Soțul parcă e un mire, iară Sara e mireasă.
Voia bună era multă însă masa se termină.
Apoi îngerii vorbiră și aduc din cer lumină.

Domnu-a zis cu claritate vestea bună și frumoasă:
„La anu' pe vremea asta veți avea un fiu în casă.
Nu vă las, Iahve le spune, voi veni din nou la voi
S-aveți binecuvântare până-n ziua de apoi.”

Dumnezeu cel plin de pace și de-o dragoste atentă
Vine iar la noi în casă prin ruga perseverentă.
Suntem plini de îndoială ca și Sara cea dintâi.
Însă Domnul ne vorbește: „Tu-n credință să rămâi!”

Nu contează vârsta noastră, cât de mult îmbătrânim,
Suntem pe tărâmul vieții și pe Domnul Îl iubim.
Ce e greu la Iahve, oare, al oștirii Împărat,
Care prin a Lui putere viața veșnică ne-a dat?!

Ce-a spus Domnul nu întoarce niciodată orice-ar fi
Totdeauna-n orice vreme voia Lui se va-mplini.
Să-I dăm slavă cu credință și cu gândul tot mai sus.
Vine în curând Răpirea! Vine în curând Isus!

Hai, treziți-vă fecioare din al vieții voastre somn!
Mirele neprihănirii este Dumnezeu și Domn.
El ne-aduce o răsplată, nu va-ntârzia de fel.
Să-I ieșim cu toți nainte pentru-al mântuirii țel.

Dumnezeu pe toți ne știe ca pe Sara cea din cort.
Vine Domnul plin de slavă pentru veșnicul Său Port.
Flutura-vom steag de glorie în al întâlnirii ceas.
Nu e mult, doar o secundă, fraților, ne-a mai rămas.

PRIVIȚI SPRE AVRAAM ȘI SARA!

Când luptăm cu multe rele ce ne împresoară țara
Biblia la toți ne spune: „Priviți spre Avraam și Sara!”
Domnul i-a chemat devreme ca pe cei dintâi părinți
Ca prin harul Său să-i facă și nemuritori și sfinți.

Domnul i-a cioplit din Stâncă, chipul Său chiar lor le-a dat
Ca vrăjmașul să rămână păgubit și rușinat.
El i-a scos ca dintr-o groapă, din orașul numit Ur.
Soții ascultând Cuvântul lăsau totul dimprejur.

Binecuvântări primiră singuri când erau doar ei,
I-a păzit de ura lumii chiar și-n gropile cu lei.

Cine poate să-i adune pe toți descendenții lor?
Mai există ca Israel un asemenea popor?

Când greșeau primeau pedeapsa una ce n-o să mai fie.
De mai multe ori în lume au fost duși în grea robie.
Au trecut prin holocaust, milioane au murit!...
„Doamne, unde-ai fost atuncea, când cei răi i-au chinuit?!...”

Și răspunsul îmi parvine ca un susur spre Ilie:
„Eu nu-Mi părăsisem tronul când treceau prin grea urgie.
Neclintit în hotărâre am rămas și-n grea răscruce
Pe când sub osânda crudă Fiul Meu murea pe-o cruce!”

Domnu-i drept în toate cele, are milă de Sion
Și de zidul care plânge pe-al durerii sale ton.
Pietrele din zid sunt martori ce acuză neascultarea
Dar așteaptă noi semnale ce vestesc de-acum Salvarea.

Da, porunca Lui e nouă, ea dă viață orișicui
Care vine cu căință și ascultă vocea Lui.
De-ați avut neprihănirea și-ați pierdut-o între timp
Prindeți astăzi cu grabire al salvării anotimp.

Toate vor pieri pe lume și vor coborî în jos.
Însă harul va rămâne lui Avraam cel credincios:
„Vă voi răsădi în Țară să uitați cu toți ocară,
Voi ce din Avraam vă trageți și-n același timp din Sara!”

De aceea-n rugăciunea de străjer eu strig spre Tine
Te ridică, Braț puternic, să ne aperi prin rovine!
Te trezește și veghează Israelul ca popor.
Tu le știi și viitorul însă și menirea lor.

Astăzi fiarele cumplite care trec mări și hotare
Pregătesc sfârșitul lumii cu o ură foarte mare.
Înviază-Ți Tu oștirea din profetul Ezechiel
Ca să știe lumea-ntreagă că există Israel.

Suflă, Duhule Preasfinte, peste toți copiii Tăi
Ca să faci din ei armată împotriva celor răi!
Nimeni să nu doarmă-n rânduri când e vremea de vegheat.
Să luptăm pentru credința ce din ceruri ni s-a dat.

Dă-ne Tu mai multă vlagă și putere-n rugăciuni
Să se vadă-n țara noastră multe semne și minuni.
Scoate Tu descurajarea cea din inimi și din duh
Ca să fim cu toții gata la-ntâlnirea din văzduh.

CREDINȚA SAREI

Chiar cu vârsta ei trecută Sara naște pe Isaac.
Azi la noi astfel de mame nu-i prea sunt lumii pe plac.
Dar Sara credincioșia Domnului o urmărea.
Pentru ținta vieții sale ea în rugăciuni veghea.

Ea crezu promisiunea de la Dumnezeu sfânt
Chiar și-atunci când a răs firea din fărâma de pământ.
Bine e să mergi cu Duhul și să lași firea în drum
Ca să nu te clatini soră în credință nicidecum.

Lumea poate să-ți promită lucruri multe fel de fel
Însă numai Domnul știe să te ducă înspre țel.
Nu lăsa spiritul lumii să te domine în gând
Doar umblarea prin credință este scopul tău oricând.

Dintr-un singur om ieșit-a națiunea lui Hristos
Ce muri nălțat pe-o cruce pentru omul păcătos.
Jertfa lui Isaac fusese anulată. Dar Isus
A urcat de dragul nostru pe Golgota până sus.

Toate-acestea sunt istorii care-așa s-au petrecut
Pentru că soția Sara ea în Domnul a crezut.

Izgonise îndoiala, râsul cel zeflemitor,
Când a dat ochi cu Păstorul cel Atoate-Creator.

Stelele sunt prea puține ca să-i numere pe-aleși
Cum sunt florile frumoase semănate în cireși.
Nici nisipul de pe țărături nu pare a fi destul
Ca să vezi că Israelul crește, nu e în recul.

*

Ca Biserica să crească e nevoie azi de Sara
Care-n corturile noastre ea aduce primăvara.
N-au femeile nici predici, nici funcții în comitet,
Dar aportul lor se simte printr-un aer sfânt, discret.

Mama este totu-n casă cu spirit gospodăresc
Iar când soțul o cinstește toți de-acolo se iubesc.
Când Avraam o contrazice pe Sara, a regretat,
Domnul sfânt îl corectează și dreptate ei i-a dat.

Dacă-n firea noastră este mort tot timpul vechiul eu
Vom avea succes în viață și vom fi cu Dumnezeu.
Între soți va fi iubire, nu certuri sau carnaval
Ca s-ajungă dintr-odată sus pe scări la tribunal.

Ce vor fi copiii-aceaia când părinții-s despărțiți?
Vor ajunge doar epave, singuri și nefericiți.
De aceea-n casa noastră Domn să fie doar Hristos
Iar noi, ca Avraam și Sara, să-L urmăm cu gând voios.

VOLUMUL 10

NESTEMATE ȘI MĂRGĂRITARE

DEDICAȚIE

Soției mele Georgeta,
ca unui mărgăritar prețios

„Cine poate găsi o femeie cinstită?
Ea este mai de preț decât mărgăritarele.”
(Proverbe 31:10)

LINIA DE SOSIRE A CREAȚIEI LITERARE

Corneliu Livanu este un poet creștin român ajuns la maturitate. Poezia sa este citită și rostită pretutindeni, în bisericile evanghelice din țară și deopotrivă în cele din afara țării.

Cel de-al zecelea volum al său, inspirat intitulat *Nestemate și Mărgăritare*, vine să încununeze întreaga sa creație literară. El se adaugă celorlalte nouă, ca un volum-epilog, sintetizând atent tot parcursul poetic al autorului. Trebuie subliniat faptul că, singura sursă din care se inspiră poetul Corneliu Livanu – călător de cursă lungă – este... Biblia. Absolut tot ceea ce vede, trăiește și acumulează, el analizează și sintetizează prin prisma acestui aparat de măsură și control duhovnicesc, al acestui laborator-etalon de moralitate iudeo-creștină, de trăire duhovnicească intensă, vie, autentică Biblia (revelația scrisă a lui Dumnezeu). Poemele celui de-al zecelea volum, sub diverse teme și titluri, par să îl apropie pe autor de linia de sosire a creației sale literare, confirmând și reconfirmând acele valori pe care le-a descoperit în casa părintească și în biserica locală din satul de baștină, limpezite și desăvârșite apoi de experiențele mature de pretutindeni, pe unde l-au purtat pașii. Acestea l-au transfigurat și însuflețit pe poet pe tot aceluși traseu, numai al lui. Valorile acestea, fiind singurele care transcend de aici dincolo, fără a dori să pară, în vreun fel, pompos, le-a intitulat, inspirat spuneam, chiar așa: *Nestemate și Mărgăritare*, la care, referindu-se însuși Mântuitorul în câteva pilde concise, îi îndemna atunci pe discipolii Săi, iar acum pe noi, să le căutăm, să le prețuim și prudenți, apoi, să le încredințăm altora și, desigur, celor care vin din urmă.

Fie ca Domnul, Stăpânul Marelui Seceriș, să-l răsplătească pe poet pentru toți "snopii de spice" secerați cu talent și trudă în ogorul Evangheliei și să-i îmbogățească duhovnicește pe acei care îi vor folosi ca pâine a Cuvântului, pe masa goală a multor suflete flămânde, spre a fi săturate. Amin!

Ticu Leontescu
05.08.2019 (Timișoara)

UN CUVÂNT DĂTĂTOR DE ȘPERANȚĂ

Speranța ne animă viața noastră la fiecare pas, asemenea unui bun și credincios prieten. Oamenii ne pot dezamăgi, uneori, dacă ne permitem să punem prea mult preț pe promisiunile lor, rostite cu multă ușurință. Dar eu am descoperit, de-a lungul vieții mele, cea mai autorizată sursă a speranțelor umane: Cuvântul lui Dumnezeu. După căderea omului în păcat, Dumnezeu a rostit în grădina Edenului prima promisiune a mântuirii: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Geneza 3:15)

În mod paradoxal, noi trăim într-o lume fără speranță, în care zadarnic încercă liderii lumii să inspire încredere prin proiecțiile lor megalomane de globalizare și de salvare ale mediului înconjurător și ale sistemelor politice pe care le susțin cu multă patimă. Câtă vreme omul nu se poate salva nici măcar pe el însuși, restul sunt povești de adormit vigilența celor lesne crezători. Câtă vreme harul lui Dumnezeu le mai permite soarelui să răsară pe cer în fiecare zi și lunii în fiecare noapte, mai putem avea speranță în Cel ce ne-a creat. „El rămâne credincios, deoarece nu se poate tăgădui singur” (2 Timotei 2:13b). Să ne amintim și de curcubeul din vremea lui Noe care exprimă aceeași idee generoasă a credincioșiei și speranței lui Dumnezeu. Avem astfel datoria de onoare de a-I răspunde afirmativ Domnului cu o atitudine de ascultare și smerenie întrucât, în ciuda greutăților și necazurilor noastre, „bunățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață” (Plângeri 3:22-23).

Oamenii de știință susțin că, potrivit curcubeului, lumina creată de Dumnezeu se împarte în șapte culori ROGVAIV, și anume:

roșu, orange, galben, verde, albastru, indigo și violet. Știm, de asemenea, că „verde”-le este culoarea speranței, iar dacă sfârșirea luminii în cele șapte culori reprezintă suferința Domnului Isus Hristos pe cruce, descoperim astfel izvorul adevărat al speranțelor noastre: moartea, îngroparea și învierea lui Isus. Această speranță n-a umplut numai planeta noastră cu toată atmosfera ei, ci și tot cerul care a aflat cine este Cel care poate să deschidă cartea cu cele șapte peceți. Unul din bătrânii cerului cunoștea această taină și i-a transmis-o lui Ioan din Apocalipsa 5.5: „Nu plânge! Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea, și cele șapte peceți ale ei.” Cum apostolul Ioan reprezintă, în acest context apocaliptic, Biserica lui Hristos, este urgent și necesar să ne însușim și noi, creștinii de pe pământ, această veste a victoriei glorioase repurtată de Mielul lui Dumnezeu prin moartea și învierea Sa.

Să ne unim, așadar, rugăciunile și cântecele noastre cu cele patru făpturi vii din ceruri, cu cei douăzeci și patru de bătrâni și cu toți locuitorii cerurilor intonând imnul răscumpărării din Apocalipsa 5.9–10: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecețile: căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ.”

Împărăția de o mie de ani pe pământ, care se mai numește și Mileniul, va fi demonstrația perfectă a lui Dumnezeu în fața întregii istorii a umanității de la primul Adam până la ultimul îns născut înaintea revenirii lui Hristos, în glorie, pe norii cerului. Hristos, ca Rege al regilor și Împărat al împărățiilor, va veni să restaureze prima creație eliberând-o din „robia stricăciunii” după ce se va fi împlinit profeția apostolului Petru din 2 Petru 3.10: „Ziua Domnului va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești (sistemele galactice; n.n.) se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde.”

În vederea unei cât mai bune înțelegeri a mesajului acestor poezii strânse sub titlul **Nestemate și Mărgăritare** dau mai jos structura pe capitole a întregii cărți așa după cum urmează:

1. Moartea și învierea Domnului Isus Hristos (Marcu 15:37–39; Matei 28:5–7);
2. Mângâietorul promis (Ioan 16:7; 13–14);
3. Roada și darurile Duhului Sfânt (Galateni 5:22–23; 1 Corinteni 12:1, 4, 7);
4. Rugăciunea și postul biblic (Luca 11:1; Matei 6:16–18);
5. Familia creștină (Coloseni 3:18–21);
6. Mântuirea prin har (Romani 5:6–8);
7. Misiunea creștină (Matei 28:19–20);
8. Biserica lui Hristos și Raiul ceresc (Matei 16:17–18; 2 Corinteni 12:1–2);
9. Nestemate și mărgăritare biblice (Matei 13:34–35; 52);
10. Meditații spirituale (Psalmul 1:1–3).

Având în minte sfatul prețios al apostolului Petru din 2 Petru 3:11–12, cu privire la conduita noastră „sfântă și evlavioasă”, să strângem, deci, în inimă și-n gând, în fiecare zi, nestematele și mărgăritarele speranței din Cuvântul lui Dumnezeu „așteptând și grăbind venirea Zilei lui Dumnezeu”.

Fie ca poeziile din volumul de față să ne motiveze într-un mod dinamic și eficient pentru întâlnirea cu Mirele ceresc.

Pastor Corneliu Livanu
15.09.2018
București

NESTEMATE ȘI MĂRGĂRITARE

Nestemate **doctrinare** sunt cuvintele Scripturii
Cu-ale ei mărgăritare din grădinile naturii.
Într-o lume înșelată de cel rău, prin viclenie,
Să rămâi pe metereze e un act de vitejie.

Nestematele **iubirii** sunt tot timpul pe altare
Ca o jertfă ce-i plăcută Celui plin de îndurare.
Nu se învechesc vreodată. Timpul nu le devorează
Cât în piept inima noastră pentru cer încă veghează.

Nestematele **răbdării** între oameni puși pe goană
Cer un preț de rugăciune și n-au „somn” pe nicio geană.
Strângi mereu mărgăritare într-o inimă smerită
Care poate face viața altuia mai fericită.

Nestematele **credinței** într-o lume seculară
Sunt ca oaza din pustie cu priveliștea ei rară.
Ele zilnic îți dau pace și o liniște deplină
Ca să-ți duci în lume viața plin de har și de lumină.

Nestematele **speranței** să le strângem cu grabire
Până nu vine potopul peste-ntreaga omenire.
Să ieșim cu toți din casă pentru Mirele din slavă
Ce ne va lua acasă la Nunta cea mai grozavă!

MOARTEA ȘI ÎNVIEREA DOMNULUI ISUS HRISTOS

Dar Isus a scos un strigăt tare și Și-a dat duhul.
Perdeaua dinăuntrul Templului s-a rupt în două
de sus până jos. Sutașul, care stătea în fața lui Isus,
când a văzut că Și-a dat astfel duhul, a zis:
„Cu adevărat, omul acesta era Fiul lui Dumnezeu!”
(Marcu 15:37–39)

Dar îngerul a luat cuvântul și a zis femeilor:
„Nu vă temeți! Căci știu că voi căutați pe Isus,
care a fost răstignit. Nu este aici; a înviat, după cum
zisese. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul;
și duceți-vă repede de spuneți ucenicilor Lui că
a înviat dintre cei morți. Iată că El merge înaintea
voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea.
Iată că v-am spus lucrul acesta.”
(Matei 28:5–7)

ÎNVIEREA

Isus cel viu li se arată femeilor de la mormânt.
Din suferința îndurată Se scoală zâmbitor și sfânt.
Mesajul Său de bucurie, de la femei până la noi,
Străbate veacuri de urgie și-i ne-ntinat în vremi de-apoi.

Mesajul ne cuprinde gândul și viața noastră de-ncercări
Și-aduce pe întreg pământul lumina Sa din zări în zări.
El dă speranță și alină pe orice-ndoliat de rând
Ce crede-n Jertfa de pe cruce primind-o-n inimă și-n gând.

Să ne-nchinăm cu bucurie și noi ca sfintele femei
Ca învierea vieții noastre să-i dea speranței Lui temei.
Când mulți nu știu ce să mai creadă despre-Nvierea lui Isus
Noi să-i întâmpinăm pe stradă cu-alin în sufletul răpus.

Da, primăvara ne vorbește mereu de Învierea Lui
Și-apoi ne spune că speranță niciunde fără Domnul nu-i.
Am fi-n păcate mai departe dacă Isus n-ar fi-nviat.
Dar noi spunem în fața lumii: „Isus e viu cu-adevărat!”

Isus a părăsit mormântul și-n învierea-I triumfală
Pe loc e-nvinsă cruda moarte și nu e loc de îndoială.
Să ne-nchinăm ca ucenicii ce-abia atunci au înțeleș
Că El le-aduce bucurie când să-L urmeze au ales.

Isus Se-arată Magdalenei din care șapte draci a scos
Când ea insistă și-L așteaptă cu plânsul sincer și duios.
El nu era nici grădinarul, nici paznicul de la mormânt...
Era Cel ce-nvinsese moartea răscumpărând acest pământ.

La doi mergând către Emaus Isus cel viu S-a arătat
Și-atuncea când le frânge pâinea L-au cunoscut
cu-adevărat.

Dar într-o clipă El dispăre, iar ei cu inimi ca de foc
Acum vor face cale-ntoarsă spre frații din același loc.

Isus vorbește și lui Simon scoțându-l parcă din abis
Și-i dă încurajări de spirit ce lui i se păreau un vis.
Se bucura printre suspine pescaru-nvins în Ghetsimani
Când a lovit c-o râvnă oarbă un rob ascuns printre dușmani.

Cu bucuria învierii, cu pacea fără de sfârșit
S-a dus Isus la ucenicii ce plini de spaimă L-au primit.
Pe loc le-a zis El: „Pace vouă! De astăzi pe toți vă trimit
Cu Evanghelia cea nouă la cei cu sufletul zdrobit!

Cum Tatăl M-a trimis pe Mine la voi în lumea de acum
Așa și Eu vă spun de astăzi să mergeți pe al crucii drum.
Nu veți umbla de unii singuri, ci Duhul Meu vă va-nsoți.
Prin El voi fi cu voi alături în ceas de noapte sau de zi.”

În toate-aceste apariții ce-și dau de mii de ani aroma
Pe când era cu-nvățăceii Isus Se-arată și lui Toma.
Era din fire îndoielnic. Se hotărâse să nu creadă.
Dar Salvatorul viu din moarte Se dă pe Sine drept dovadă.

Iar Toma-i cade la picioare: „O, Domnul, Dumnezeuul meu!”
Când crezi mesajul Învierii nimic în viață nu e greu.
Prigonitorul numit Saul care din Tars el se trăgea
În drumul spre Damasc îl vede pe Domnul care îi vorbea.

Din ziua-aceea el se schimbă și Pavel s-a numit apoi,
Un mare-apostol pentru Neamuri ce sunt numite „alte oi”.

*

Astfel triumfă Învieria până în zilele de-acum.
Deci, vino frate la credință și mergi pe-adevăratul drum!

Să zică lumea ce va zice, tu mult în seamă n-o băga.
Da, vine Domnul și te-ajută de-L chemi în rugăciunea ta.
La fel de sincer ca și Toma, sau ca și Saul de-L aștepți,
Isus îți luminează calea să poți spre ceruri să te-ndrești.

BIRUITORUL MORȚII

Așa precum vestea Isaia
În cartea lui de profeție
Iehova va stârpi păcatul
Și moartea chiar pentru vecie.

El lacrimile ni le șterge
Nicăând să nu mai fim de-ocară.
Din iarna vieții cu păcate
El pune-n piept o primăvară.

Precum Isus, prin Înviere,
Ne-a dat a Sa neprihănire,
Tot astfel poate și creștinul
Să biruiască prin iubire.

Ne-a scos afară din morminte
Isus Hristos, Mântuitorul,
Ca liberi de orice povară
Să-I așteptăm din slavă norul.

Isus cel viu este Magnetul
Ce tot spre ceruri ne atrage
Oriunde-am fi în valea morții,
În văi adânci sau în viroage.

El a promis că-i va atrage
Pe cei ce nu au bucurie
Din viața lor de rătăcire
La o cerească-Mpărăție.

În mâinile ce-au fost străpunse
Pe când era întins pe cruce
El ține astăzi cheia morții
Și sediul ei ce-n iad se duce.

Când L-a văzut Ioan în Patmos
Căzu deodată în neștire.
Însă Isus cel viu atunci
L-a ridicat plin de iubire.

„Da, am fost mort”, îi spune Domnul,
„Dar azi sunt viu pentru vecie!
Tu ia acum în mână pana
Și ce-auzi de la Mine scrie.”

*

Și-a scris Ioan Apocalipsa
Care-i în curs de împlinire
Și care în necazul nostru
Ne-aduce multă fericire.

Isus cel viu ne dă speranța
Că nu e mult, și iată-L vine!
Ce mângâiere mai duioasă
Dorești în viața ta, creștine?!...

CINE ESTE ISUS?

Isus azi tuturor ne spune
Cum au vorbit cândva profeții
Cu glas de dor și rugăciune:
„Eu sunt Hristos și Pâinea vieții!”

Isus prezent din veșnicie
A fost cu mult mai înainte
Ca Avraam în Ur să fie
Cu suflet, gânduri și cuvinte.

Cel ce creat-a Universul
A fost și e Lumina lumii.

Iar mie-mi luminează mersul
Prin toate pulberile humii.

Isus a zis: „Eu sunt Păstorul
Ce pentru oi își pune viața!”
Dar azi de El ne prinde dorul
Ca să-I vedem cu toții fața.

Ne-a căutat de dimineată
Pe-ale păcatului coline.
Ne-a scos din negură și ceață
Ca să-L slujim cum se cuvine.

De-atunci Îi suntem noi mlădița
Ce-aduce roade în răbdare.
Isus cu-adevărat e Vița
Prin care am primit iertare.

L-au defăimat toți cărturarii
Că nu e Fiul lui Iehova.
L-au criticat în cor mai-marii
Ce Legii îi știau doar slova.

El a respins tradiții moarte
Care înlocuiau Cuvântul
Știind că doar cel rău desparte
Pe om de Dumnezeu Preasfântul.

Chiar înainte ca să moară
Isus cel sfânt era-Nvierea
Care l-a scos din morți afară
Pe Lazăr și i-a dat puterea.

El nu dă viața limitată
Ce ține până omul moare.
Prin El chiar veșnicia toată
Noi o petrecem în splendoare.

CUPRINS

Volumul 9: Întâlnirea din văzduh

<i>Notă</i>	7
<i>O prefață neobișnuită</i>	9
Avraam și Sara	
Avraam și sara	15
Slujirea din cortul lui Avraam	17
Priviți spre Avraam și Sara!	18
Credința Sarei.	20
Avraam și cetatea cu temelii tari	22
Musafirul lui Avraam	23
Lupta lui Avraam pentru Lot.	25
Soluția lui Avraam pentru certuri	27
Credința lui Avraam la jertfirea lui Isaac	28
La moartea Sarei	30
Isaac și Rebeca	
Magistrala și poteca.	35
Dragostea pentru copii	37
Binecuvântarea și necinstea lui Iacov	38
Duplicitatea Rebecăi	40
Orbirea lui Isaac	42
Semănăturile lui Isaac	44
Biruința Mielului	45
Esau și Iacov	47
Soțiile lui Esau	48
Vederea spirituală a lui Isaac	50
Iosif și Asnat	
Manase	53
Efraim	55
Asnat, mireasa egipteană	56
Iertarea lui Iosif	57
Administrarea înțeleaptă	58
Frații lui Iosif în Gosen	60

Binecuvântarea Domnului	61
Păstrarea Israelului	63
Belșug și secetă.	65
Schimbări de decor	67

Moise și Sefora

Moise în pustiu și Egiptul uitat	71
Sefora, soția lui Moise	72
Împuternicirea lui Moise	74
Moise și Aaron	76
Moise și Maria	77
Moise cel contestat.	80
Conflict la Meriba	81
Interdicția intrării în Canaan	83
Pe Muntele Transfigurării.	85
Un Profet ca mine	86

Iosif și Maria

Rugăciunea Mariei.	91
Iosif, logodnicul Mariei.	93
Revelația cerească	94
Întruparea Fiului	96
Refugiul familiei sfinte	97
Perioada pregătirii.	98
Iosif și Maria la Templu	99
Isus și casa Tatălui	100
Isus pe crucea Golgotei.	102
Bătrânul Simeon.	104

Nunta din Cana

Rudele din Cana.	109
O nuntă modestă	110
Început de minuni	112
Ucenicii și nunta.	113
Mirarea nunului.	114
Mirele cerului la nunta din Cana.	116
Cuvântul mamei la nunta din Cana	117
Nunta și căsnicia	119
Isus e de-ajuns pentru noi	120
Chemați-L astăzi pe Isus.	121

Nunta Mielului

Revelația nunții unice	127
Un Mire cu două naturi	129
Bucuria dinaintea crucii	131
Mirele desăvârșit	133
Zbârcituri și pete	135
Lupta credinței	136
Grâul și neghina	137
Unirea veșnică a celor doi.	139
Să-L cunoaștem pe Mire	140
Nunta Mielului.	142

Volumul 10: Nestemate și mărgăritare

<i>Linia de sosire a creației literare</i>	149
<i>Un cuvânt dătător de speranță.</i>	151
Nestemate și mărgăritare	154

1. Moartea și învierea Domnului Isus Hristos

Învierea	157
Biruitorul morții.	159
Cine este Isus?	160
Păstorul cel bun	162
Hristos, Marele-Preot	165
Înțelesul crucii	166
Mărturiile divinității lui Hristos	168
Dragostea lui Hristos	169
Harul lui Hristos	170
Unicitatea lui Hristos	171
Oameni înviați	173
Puterea Celui înviat	175

2. Mângâietorul promis

Duhul lui Hristos	179
Duhul cel promis de Tatăl	180
Un alt Mângâietor	182
Promisiuni pentru credincioși	183
Speranța tuturor credincioșilor	186
Puterea în Domnul	187
Resursele Duhului Sfânt	189
Mângâierea în suferință	190

3. Roada și darurile Duhului Sfânt

Roada blândeții	195
Rodul bucuriei	197
Bucuria în slujire	198
Bucuria în suferință	199
Dărnicia creștinului	201
Belșugul dărnicii	202
Dovada dragostei adevărate	204
Bunătatea lui Dumnezeu	205
Iubindu-i pe oameni	207
Bunăvoința	208
Lipsa răzbunării	210
Facultatea vorbirii	212

4. Rugăciunea și postul biblic

Sfat pentru rugăciune	217
Postul în lucrarea Domnului	220
Rugăciunea plină de putere	221
Rugăciuni remarcabile	223
Rugăciuni neascultate	226
Hristos și rugăciunea	228

5. Familia creștină

Tinerii evlavioși	233
Certuri în familie	234
Izvorul conflictului	236
Dragostea mamei	238
Iubirea Tatălui	240
Familii evlavioase	242
Femeile din lucrarea Domnului	244
Îndemânarea femeii	245
Slujirea fetelor credincioase	247
Mamelor credincioase	249
Răspunderi părintești	252
Părinții evlavioși	253

6. Mântuirea prin har

Mântuire prin Isus	257
Maturitatea spirituală	258
Mărturisirea credinței	259
Nevoia de Mântuitor	260
Veniți copii la Domnul!	261

Odiha sufletului	263
Natura păcatului	264
Porunca dragostei	266
Mărturia botezului	267
Amăgirea păcatului	268
Întâietatea lui Hristos	271
Cum să slujim altora	273
Un singur Mântuitor	275
Să-L urmăm pe Hristos	276

7. Misiunea creștină

Cum să alergăm pentru Domnul	281
Misionarii	283
Nașterea din nou	283
Sarcinile creștinului	285
Resursele lui Dumnezeu	288

8. Biserica lui Hristos și raiul ceresc

Biserica	293
Raiul ceresc	295
Cetățenii cerului	296
Isus și cei disprețuiți	297
Virtutea smereniei	299
Nădejdea slavei	301
Cununile răsplătirii	302
Daruri cerești	304
Celor disprețuiți	305
Isus și copilașii	307
Poporul lui Dumnezeu	308
Pregătit pentru Hristos	309
Pentru cei îndurerați	311
Răsplătirile cerești	312
Viitoarea slavă	314
Suferința martirilor	315
Încercarea credinței	317
Tovărășie	318
Țara Canaanului	319
Nu te teme, turmă mică!	320

9. Nestemate și mărgăritare biblice

Înțelepciunea	325
Prieteni credincioși	326

Din copilărie	329
Caut o cântare	331
Lauda Mielului	332
Mărgăritarele Cetății	333

10. Meditații spirituale

Aduceri aminte	339
Izbăviri miraculoase	341
Bogații spirituale	343
Căile Domnului	345
Promisiunile călăuzirii	346
Căutarea adevărului	348
Adevăratul câștig	350
Călăuzirea cerută	353
Mângâierea Scripturii	355
Fii omul acțiunii	356
Eșecul lui Saul	357
Întoarceri la Domnul	358
Meditând la Legea Domnului	360
Munca roditoare	361
Dorința de a învăța	362
Cerințele Împărăției	364
Inima omului	365
Împlinirea voiei lui Dumnezeu	366
Încercați de Domnul	368
Îndemn la credință	370
Îndurarea Domnului	372
Limitarea lui Satan	372
Lucrări satanice	375
Cei răi	378
Lupta spirituală	379
Sfârșitul alergării	380
Nesiguranța	382
Eșecul necredinței	383
Prezența divină	385
Unelte neînsemnate	387
Adevărata religie	389
Scopul vieții	391
Trezirile spirituale	392
Răscumpărarea timpului	394
Epilog	396